

Gilbert Achcar: Första kommentarer om Hamas oktobermotoffensiv

[Ur [International Viewpoint](#), 9 oktober 2023, ursprungligen publicerad på [Gilbert Achcars blogg](#), 8 oktober 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Den motoffensiv som Hamas riktade mot Israel den 7 oktober 2023, dagen efter 50-årsminnet av ett annat överraskande arabiskt anfall mot Israel – Oktoberkriget 1973, är en mycket mer spektakulär bragd än det sistnämnda. Medan de två arabstaterna Egypten och Syrien för 50 år sedan inledde ett konventionellt krig för att försöka återta de territorier som Israel hade erövrat från dem 6 år tidigare under junikriget 1967, påminner den nya motoffensiv som Hamas har inlett om djärvheten hos den bibliske David under hans kamp mot jätten Goliat. Med en kombination av rudimentära luft-, sjö- och landstridskrafter – motsvarigheten till Davids slinga – genomförde Hamas krigare en häpnadsväckande och ytterst djärv offensiv längs hela gränzonen mellan Gazaremsan och den israeliska staten.

På samma sätt som Israels arroganta självförtroende inför sina arabiska grannar skingrades 1973, har den säkerhet och straffrihet som landet har tagit för givet i sin behandling av det palestinska folket och under bekämpandet av palestinska gerillasoldater, blivit allvarligt och oåterkalleligt skadade. Ur den synvinkeln är Hamas motoffensiv en kraftfull påminnelse för Israels befolkning och stat om deras sårbarhet och det faktum att det kan inte finnas någon säkerhet utan fred och ingen fred utan säkerhet.

Oavsett vad man må tycka om Hamas' beslut att inleda en så massiv operation mot den israeliska staten, som oundvikligen kommer att leda till en massiv mordisk hämnd från den israeliska regeringen och få den att försöka sopa bort Hamas och dess allierade från Gazaremsan till stora kostnader för civila, så kvarstår faktum att denna motoffensiv redan och otvivelaktigt har utdelat ett hårt slag mot den israeliska rasistiska extrema högerregeringens outhärdliga högmod och dess tro att Israel någonsin skulle kunna uppnå ett ”normalt” tillstånd av samexistens med sin regionala omgivning samtidigt som den plågar det palestinska folket och påtvingar dem en utdragen Nakba¹ av territoriell tvångsfördrivning, etnisk rensning och apartheid.

Lika outhärdlig är den brådska med vilken västregeringar (och en ukrainsk regering som borde veta bättre om den legitima kampen mot utländsk ockupation) uttryckte sin solidaritet med Israel, i fullständig kontrast mot deras nedtonade reaktioner på Israels brutala angrepp på den palestinska befolkningen. På kvällen den 7 oktober projicerades den israeliska flaggan på Brandenburger Tor i Berlin, i en föraktlig uppvisning av fjäsk inför staten Israel, som är så betecknande för Tysklands missriktade sökande efter försoning för de nazistiska brotten mot europeiska judar genom att stöda Israels brott mot palestinierna. Det blir särskilt illa vid en tidpunkt då Israels regering består av hela spektrumet av extrema judiska högerkrafter, inklusive personer som en framträdande israelisk

---

¹ Nakba är palestiniernas benämning på flytten av invånare från de områden i Brittiska Palestinamandatet som kom att bilda staten Israel under 1948 års arab-israeliska krig. (Wikipedia.)

Förintelsehistoriker inte tvekade att träffande nog beskriva som nynazister!²

Lika föraktliga är försöken att ”analysera” Hamas’ offensiv som en iransk komplot för att äventyra det pågående, av USA stödda, närmandet mellan det saudiska kungadömet och den israeliska staten. Även om det skulle stämma att Teheran vill äventyra detta närmande, och inte använda det för att stärka sina egna anspråk på monopol över antisionismen (förvisso en mycket omstridd hypotes), så är detta sätt att förneka palestiniernas styrka med hjälp av en konspirationsteori precis så som varje förtryckande regering reagerar på folkliga revolter. Den förutsätter att det förtryckta folket inte har tillräcklig grund för att revoltera mot förtrycket, och att alla sådana handlingar av nödvändighet inspireras av någon utländsk regerings osynliga hand.

Alla som känner till vad det palestinska folket har fått utstå i decennier, och är medvetna om den sorts utomhusfångelse som Gazaremsan har varit ända sedan den ockuperades 1967 och sedan utrymdes av israeliska trupper 2005 – ett utomhusfångelse som periodvis är måltavla för mordiska israeliska ”helvetesjakter” – kan lätt inse, att den enda orsaken till varför så desperat modiga handlingar som Hamas’ senaste operation inte händer oftare är de enorma militära skillnaderna mellan den palestinska David och den israeliska Goliat. Gazas senaste motoffensiv får en faktiskt att tänka på upproret i Warszawas ghetto 1943.

Utan tvekan kommer detta nya kapitel att sluta med fruktansvärda kostnader för palestinier i allmänhet, Gazabor i synnerhet och Hamas specifikt – mycket högre än det pris som har drabbat israeler, precis som det osvikligt har varit fallet under varje omgång av strider mellan Israel och palestinierna. Och även om det inte är svårt att förstå logiken ”det räcker nu” som ligger bakom Hamas’ motoffensiv, så är det mycket mer tveksamt om den kommer att gynna den palestinska saken utöver det slag mot Israels självförtroende som nämndes ovan. Och det kommer man att uppnå med ett för palestinierna oproportionerligt högt pris.

Själva tanken att en sådan operation, oavsett hur spektakulär den är, skulle kunna leda till ”seger” kan bara härröra från den sorts magiska tänkande som är typiskt för en fundamentalistisk rörelse som Hamas. Att deras informationsservice sprider en video som visar hur rörelsens ledning ber till Gud på morgonen den 7 oktober är en bra illustration av detta tänkande. Tyvärr kan ingen magi ändra det faktum att Israel har en massiv militär överlägsenhet: resultatet av Israels nya pågående krig mot Gaza kommer säkert att bli förödande.

Angreppen mot New York och Washington den 11 september var ett spektakulärt slag mot USA:s arrogans. I slutändan ökade de dock George W Bushs popularitet, och gjorde det möjligt för honom att 18 månader senare inleda den ockupation av Irak som han hade strävat efter. På samma sätt har Hamas’ oktoberoffensiv redan lyckats ena det tidigare djupt splittrade israeliska samhället, och den kommer att göra det möjligt för Benjamin Netanyahu att genomföra sina vildaste planer på att utsätta palestinierna för en massiv terror för att påskynda fördrivningen av dem.

Om å andra sidan Hamas’ ledarskap har satsat på att Libanons Hizbollah – och Iran bakom dem – skulle gå med i kriget på en nivå som verkligen kunde hota Israel, så vore en sådan satsning verkligen ytterst riskabel. Ty det är inte bara långtifrån säkert att Hizbollah skulle ta den stora risken att inleda ett massivt nytt krig med Israel, utan om en sådan situation skulle uppstå så skulle det dessutom oundvikligen få Israel att ohämmat utnyttja sin massiva destruktiva kraft (som innefattar

---

2 [Haaretz](#), 10 februari 2023.

kärnvapen), och således leda till en katastrof av historisk omfattning.

Mot en förtryckare som är militärt klart överlägsen är det palestinska folkets enda verkligt effektiva kampmedel att välja de områden där de kan undvika denna överlägsenhet. Palestiniernas kamp var allra mest effektiv under den första intifadan 1988, då de medvetet undvek användning av våld. Det ledde till en djup moralisk kris i det israeliska samhället och staten, inklusive de väpnade styrkorna, och var en avgörande faktor för att få Israels ledning under Rabin-Peres att förhandla fram Osloavtalet med Yassir Arafat 1993 – oavsett hur bristfälligt detta avtal var, beroende på att den palestinske ledaren ägnade sig åt önsketänkande.

Den palestinska kampen måste i första hand lita till politiska massaktioner mot Israels förtryck, ockupation och bosättarkoloniala utvidgning. Det nya underjordiska väpnade motstånd som organiseras av unga palestinier i Jenin eller Nablus kan bli ett viktigt stöd till folkets massrörelse, förutsatt att det grundar sig på att det är den sistnämnda som prioriteras och att det uppfattas på ett sådant sätt att det sporrar massrörelsen. Det regionala stöd som det palestinska folket bör förlita sig på är inte tyranniska regeringar som den i Iran, utan på de folk som kämpar mot dessa förtryckarregimer. Häri ligger de verkliga möjliga framtidsutsikterna för Palestinas befrielse, som måste kombineras med att det israeliska samhället själv frigör sig från den sionistiska logik som obevekligen har orsakat den alltmer uttalade extrema högersväng som dess stat har genomgått.